

KÓNIEC FERII

*„Hej do szkoły jak na gody,
dwa razy nikt nie był młody”*

Witóm piyknie!

Ani sie szkolniocy nie nazdali, a już za pore dni feryje sie skóńczóm. Już je tak na tym świycie, że to co dobre, gibko sie kóńczy, trzeja zaś bydzie sie chytać nauki.

A pamiyntóm jeszcze, jak szli z tymi świadectwami do chałpy w czyrwcu. Wtedy zech sie tym gizdóm łusmioł. Bo taki mały chłapieczech, może z czwortej klasy, pytoł sie kolegi :

- Ni mosz strachu is do chałpy z takim kiepskim świadectwym? A łón mu zaroz na to:

- A czy jo go pisoł? Jo to czuł – cióngnył dali – że taki świadectwo bydzie, bo ty wypracowania co mi tata pisoł, łod downa sie naszej nauczycielce nie podobały. Godała, że musi sie z łojcami spotkać, ale do tego nie doszło, tóż je, jak je.

Świat sie zmiynił, jak my kiesi szli ze świadectwami do chałpy, a były złe noty, to my mieli strach, bo w chałpie zaroz był krawal, a sztyry litery w łogniu. Pamiyntóm, jak mój kamrat szel ze świadectwym do chałpy to stawil sie do aptyki.

- Panie aptykorz, jo bych piyknie pytoł, coby mi dali co łod bólu.

- A co cie boli? – prawil aptykorz

- Na jeszcze nic, ale idym do chałpy ze świadectwym, tóż tata mi galaty przetrzepie.

Kiesi dziecka miały strach, a dzisio łojcowie sóm wystraszóni. Starajóm sie boroki jako mogóm, ale czasym im to nie bardzo wychodzi.

Dejmy na to mój sósniód łuczyl swojigo chłapca dobrego wychowanio. Prawil mu, że zawsze starszym trzeja łustympować miejsca, nie jyny w autobusie, pocióngu, ale też dóma. Jak przydzie ciotka, starka, czy łujec, zaroz zlyż ze stolka, a popytej ich coby se siedli. To też nie trzeja było czakać dlógo na łowoce tego wychowanio. Jechali roz razym autobusym do Cieszyna, a ludzi łokropnie sie naprało, tóż sósniód swojigo chłapca wziył na kolana, dyć mioł dziepro piyńc roków. Przyjehali do Skoczowa, a tu wóm włazuje tako paniczka, co to może miała ze sto dwadzieścia kilo. Synek jak jóm łuwidzioł hónym zeskoczył z tatowych kolan, a prawi coby se siadła. Tata sie zaczyrwiynił, a paniczka jeszcze wiyncyj. Ło tym wychowaniu to by szło dlógo jeszcze godać. Dyć posłóchejcie, taki Kubuś co to chodzi do przedszkola łuszczypil koleżanke.

- Na co to robisz – zwraco mu łuwage nauczycielka, przeca jóm to boli!

- A jo myśloł – prawi Kubuś, że mie za to pocałuje. Bo jak mój tata łuszczypoł sósniadke, to sie strasznie śmiała i go pocałowała.

Ja, dzisio dziecka na wszystko se pozór dajóm. Mało Haniczka prawi mamie – ty bojki co mi łopowiadysz mamuško, zaczynajóm sie zawsze „downo, downo tymu...”, a tata ty bajki co tobie łopowiadło zaczynajóm sie tak: „dzisio móm ważne zebrani...” Doś tego fulanio na koniec feryji.

J. N. Josiyniczani